

[Justitsministeren]

muligt. Navnlig vil jeg ikke sige det sidste. Der er ingen, der skal jage med nogen i denne sag.

Nogle vil måske sige, at vi i forbindelse med transplantationer er sent på den i forhold til andre. Det er vi også, men det afgørende er, at vi har taget fat på opgaven; så skal vi også give den tid. Udvalgsbehandlingen i Folketinget kan tage tid og bør tage tid, og jeg venter mange spørgsmål i sagen.

Men vi skal også give tid til den offentlige debat, som jeg har søgt at lægge op til med den fremsættelsestale, der fulgte med lovforslaget. Jeg synes, der har været megen positiv vilje til at følge det synspunkt, at vi skal fortsætte debatten, og som hr. Henning Rasmussen og flere efter ham udtrykte det, gælder det om at få inddraget befolkningen i debatten, således at der bliver udbredt forståelse for den lovgivning, vi endeligt gennemfører.

Jeg tror ikke, at en lovgivning på dette område, hvis man ønsker den, kan være væsentlig anderledes end det forslag, der er fremsat. Jeg mener også selv, at udformningen er så klar, som den kan blive, og også angiver den sikkerhed for de mennesker, der inddrages i det, som jo er meningen med, at det er mig som justitsminister, der fremsætter lovforslaget, altså løser retssikkerhedsspørgsmålet på en rimelig måde. Der har også været god hjælp til disse, synes jeg, klare formuleringer, dels fra den arbejdsgruppe, der under Indenrigsministeriet gennem et stykke tid har virket med sagen, dels fra medarbejderne i Justitsministeriet, som jeg synes også i denne sag har formuleret tingene rigtigt.

Hr. Henning Rasmussen var inde på fremgangsmåden i øvrigt ved at sige, at her har vi den fordel, at lovforslaget er fremsat, at vi får en principdrøftelse her i Folketinget, og at forslaget så samtidig er udsendt til høring, så vi på et senere tidspunkt får sagkyndige udtalelser, der kan indgå i debatten. Jeg deler helt den opfattelse, at en fremgangsmåde som denne navnlig i større, vigtige sager er den rigtige at vælge. Folketinget bør gå foran i den principielle debat, men Folketinget bør også lytte til det, der kan komme fra sagkyndig side under den høring, der finder sted. Derfor er jeg glad for at høre, at der er givet tilslutning til denne fremgangsmåde.

Med hensyn til spørgsmålet om hele fastsættelsen af hjernedøds-kriteriet skal jeg ikke sige mere. Det var jo også kun i begrænset

omfang spørgsmål, der blev stillet gennem indlæggene; det var tilkendegivelser, og jeg synes, det er rigtigt at lade disse tilkendegivelser stå for sig selv, således at vi kan drøfte sagen videre.

Må jeg blot vedrørende transplantationer sige i forbindelse med spørgsmål, der er blevet stillet: det, lovforslaget siger noget om, er, at vi tillader transplantationer. Så langt går vi. Man kan altså ikke, hvis dette lovforslag bliver vedtaget, sige, at der kan være nogen usikkerhed med hensyn til, om vi har fastslået fra lovgivningsmagtens side, at transplantationer er noget, der kan foretages her i landet. Men omfanget af dem har vi ikke taget stilling til.

Jeg har måske lidt svært ved at forstå den inddragelse af donorernes antal, der sker i denne forbindelse, men jeg vil da sige med fuldstændig klarhed, at der jo da bliver en fuldstændig standsning af mulighederne for transplantationer, hvis der ikke er donorer, der kan anvendes. Der er selvfølgelig ingen, der tænker på – hverken direkte eller indirekte eller ved at behandle andre lovgivningsanliggender mindre seriøst – at man er interesseret i at fremkalde donorer, selvfølgelig ikke. Overvejelser i den retning er noget, vi har ment ligger helt uden for denne lovgivnings rammer; det er noget, der slet ikke vedrører sagen.

Det, vi derimod kan sige, er, at når vi med denne lovgivning tillader transplantationer og der er donorer til stede, kan man gennemføre en transplantation ved hjælp af disse – såfremt der er givet det samtykke, der er nødvendigt, osv. Intet andet er bestemt med denne lovgivning, hvis man vedtager den, og jeg anser det for særdeles farligt, hvis man prøver på at lægge noget andet ind i det. Det kan ikke være hensigten, at nogen ville kunne tænke på at gøre det.

Jeg vil gerne sige tak for den tilslutning, der også har været til, at vi øger retssikkerheden i forbindelse med samtykke både ved transplantationer og ved obduktioner. Jeg mener, at det er rigtigt, at vi herigennem fastslår, at ingen andre end de pågældende selv eller, hvis ikke de er i stand til det, deres pårørende har noget krav på et menneske, heller ikke ved indlæggelse på hospital. Det er kun, hvis det sanktioneres på den måde, der er angivet i lovforslaget, at man har lov til at foretage transplantationer og obduktioner.